

ÉS EL PRIMER COP DE LA meva vida que visc una campanya electoral des de dins. Fins ara sempre hi havia intervingut com a espectador o com a convidat. M'he fet un fart de quilòmetres anant amunt i avall del país explicant les meves posicions polítiques, i les de la gent que anava al capdavant de les llistes del meu partit, però mai fins ara no havia estat a la cuina. Com que tinc el costum d'anar prenent nota de tot el que faig, i a més de tot el que m'impresiona, vull compartir amb vosaltres algunes reflexions dels darrers dies, tot mirant de no fer l'apologètica del meu candidat, que no cal. Ho faré a partir d'algunes paraules «clau», sobre les quals algun dia caldrà que torni.

Abracadabra: en política hi ha paraules màgiques. De fet, tots els polítics anem darrere d'aquestes paraules. Dic *abracadabra*, però podria dir *sèsam*, la paraula màgica per obrir portes que no s'obren de cap altra manera. Són paraules que diuen molt més del que diuen i de les quals s'abusa fins a convertir-les en una icona total. Qui se'n fa amo les mima i les deixa anar com una bomba contra l'adversari, per tal que tothom sàpiga del que està parlant. Això passa avui a Catalunya amb les paraules *dreta* i *esquerra*, que han deixat de tenir contingut polític per esdevenir una icona eticoestètica. «Nosaltres som l'esquerra i vosal-

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

De campanya

— píndoles —

«Hi ha altres paraules **MÀGIQUES** que comencen a perdre **LLUENTOR**, però Déu n'hi do! la càrrega que arrossegueu: **“PROGRÉS”**, per **EXEMPLE»**

tres sou la dreta!» és com dir que nosaltres som els bons i vosaltres sou els dolents. Després grates una mica i descobreixes que les especificitats programàtiques, els principis que regeixen l'actuació pública i fins i tot el comportament privat ens converteixen a tots plegats en més d'alguna cosa que queda entremig. Però, és clar, la paraula ha caigut com una pedra al centre de l'estany i tot s'ha mogut a partir d'ella. Hi ha altres paraules màgiques que comencen a perdre lluentor, però Déu n'hi do! la càrrega que arrossegueu:

progrés, per exemple. Els amos de la paraula *progrés* han arribat a descontextualitzar-la de tal manera que fins i tot l'han personificada fins a la caricatura encarnada en el *progre*. Al final hem oblidat què és el progrés, què és la dreta i què és l'esquerra. Però a molts els sembla que és igual, que el que és important és que *solidaritat*, *ordre*, *cultura*, *seguretat*, *educació* i tantes altres paraules esdevinguin significants buits, o tot just útils per desfalcicar l'adversari.

Polaritzar: em sorprèn la manera com es desincentiva l'in-

«De vegades tot **ADQUIREIX** un to un punt **TAVERNARI** de “a veure qui la diu més grossa”, que, francament, fa agafar ganes de **SORTIR** a prendre l'aire al carrer per **NO TORNAR»**

— píndoles —

terès de la gent per la política, sobretot en campanya electoral. Quan es llancen propostes a la societat, la reacció dels adversaris i de la premsa és més aviat negativa. Es parla de seguida de la subhasta de propostes, si hi ha sort. Si no la proposta en si mereix un comentari al marge, i el centre de la notícia política esdevé el soroll. Així tothom contribueix a la polarització al voltant de qüestions que objectivament no expliquen res de les posicions polítiques respectives. La polarització es produeix al voltant del

titular, generat, a propòsit, per alguna nimietat conceptual. En canvi, si la polarització vingués donada per un enfrontament clar de projectes, si el debat es produís al voltant del que ens hi va quant a model de societat, aniríem recuperant el terreny perdut per la política. Parlava de França la setmana passada, i ara en torno a parlar: França ha entès que s'hi jugava alguna cosa. Ha estat un acord nacional, aquest. Doncs bé, a mi em sembla que tots nosaltres, polítics i ciutadans, mitjans i estructures partidàries, hauríem de tendir a un pacte similar a Catalunya. Cal polaritzar sense banalitzar, sense engegar-ho tot a rodar per un titular o per una resposta que ningú no demana. De vegades tot adquireix un to un punt tavernari de «a veure qui la diu més grossa», que, francament, fa agafar ganes d'arronsar els muscles, posar-te les mans a la butxaca i sortir a prendre l'aire al carrer per no tornar.

Constància: Però en campanya he descobert el rèdit de la constància, el rèdit de la fe en les propostes elaborades pensant en el bé comú, tot partint de la base que no hi ha receptes màgiques i que, sobretot, cal actuar amb coherència intel·lectual per polaritzar, si és possible, a partir d'aquesta.